

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 657

HẢO CẢNH VÔ THƯỜNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Ba ngày 28/09/2021.

*****

Tuổi trẻ hưởng phước, đó không phải là phước báu chân thật. Chúng ta thấy có nhiều người lúc trẻ thành công rất sớm, hưởng thụ phước báu, thỏa mãn năm dục “*tài sắc danh thực thùy*”. Khi hưởng hết phước thì tuổi già của họ rất thê lương. Cho nên lúc trẻ thành đạt đường công danh, chưa chắc lúc tuổi già được thanh thoi hưởng phước.

Hòa Thượng nói: “*Tôi thấy rất nhiều những phú ông giàu có rất trẻ, nhưng lúc về già rất thê lương. Lúc trẻ thì “nhất hô bá ứng”, lúc về già họ phải tự chăm sóc bản thân. Lúc trẻ thì họ được cơm dâng nước rót, đi đến đâu cũng có kẻ hầu người hạ. Khi già họ không có những năng lực sống cơ bản cho nên đã khó càng thêm khó, rất thê thảm. Tôi đi khắp nơi trong nước, ngoài nước, tôi nhìn thấy rất nhiều người như vậy. Ta nhận của cuộc đời thì ta phải hoàn trả lại cho cuộc đời, không phải ta nhận chỉ để thỏa mãn năm dục sáu trần của mình*”.

Nhiều Cha Mẹ khoe khoang họ dùng tiền ti để mua đồ cho con trẻ 2 – 3 tuổi. Chúng ta xem mà cảm thấy bất an bởi vì họ nghĩ rằng tiền của họ không bao giờ hết, nhưng khi con họ hết phước báu thì sẽ ra sao? Dù con họ xinh đẹp, dễ thương, ngoan ngoãn nhưng họ cũng không nên đưa những hình ảnh của con lên mạng viễn thông, đưa lên facebook để nghe lời tán tụng. Như vậy là họ làm cho con bị hao mòn phước báu. Đồng tu chúng ta được Hòa Thượng nhắc nhiều nhưng vẫn không giác ngộ. **Bị người chỉ trích thì tiêu tội nghiệp. Được nghe một lời khen là hưởng phước báu.** Một số đồng tu rất nhiều chuyện. Con mới vài ba tuổi mà cứ đưa ảnh của con lên Facebook, người trong nước khen, người ngoài nước khen, người tại gia khen, người xuất gia khen... Cha Mẹ đã làm giảm phước báu của con mà không biết.

Chúng ta ở trong thuận cảnh thiện duyên, điều quan trọng nhất là phải giác ngộ đến sanh tử vô thường. Hòa Thượng nói: “*Người xưa có câu “Hảo cảnh vô thường”, cảnh tốt không bao giờ trường tồn mà sẽ thay đổi liên tục*”. Nếu gặp cảnh tốt, chúng ta thích thú thì khi gặp cảnh xấu, chúng ta ủ dột, bi quan.

Ngài Ngộ Đạo Quốc Sư mười kiếp tu hành đều là cao tăng đặc đạo, là bậc tu hành đặc đạo, rất dụng công, rất có đạo lực. Ngài là Quốc sư đạo hạnh cao thâm nên được nhà Vua kính trọng, yêu quý. Khi được nhà Vua ban tặng chiếc ghế quý, Ngài sanh khởi ý niệm: “*Chỉ có Quốc sư như ta mới xứng đáng được ngồi chiếc ghế trầm hương*

này!”. Ngài vừa sanh khởi một niệm như vậy thì oan gia trái chủ liền ập đến. Một người tu hành đắc đạo mà còn bị oan gia trái chủ tấn công như vậy thì chúng ta phản tỉnh xem mình là ai? Bạn học của Ngài An Thế Cao là một bậc “*thông Kinh hiểu thư*”, thông suốt kinh điển, ưa thích bố thí, ngày ngày tích công bồi đức. Chỉ vì một niệm sân khởi lên mà Ngài bị đọa làm súc sanh.

Trong nghịch cảnh chúng ta dễ dàng phát hiện, nhưng trong thuận cảnh chúng ta bị mê muội. Hòa Thượng nói: “*Người xưa thường nhắc nhở “hảo cảnh vô thường”*. Cảnh tốt cũng thay đổi. Làm sao chúng ta đạt được đến tâm cảnh “*cảnh duyên không tốt xấu*”? Chúng ta chưa đạt được đến tâm cảnh như vậy. Cảnh tốt thì chúng ta vui thích, cảnh xấu thì chúng ta chán ghét. Trong lòng chúng ta không vui thì đã tạo nghiệp rồi. Tâm bệnh tập khí của chúng ta rất vi tế.

Hôm nào nhận một lời chỉ trích thì chúng ta rất đau khổ. Người ta chèn mông ngồi trên “*ghế nhà vua*”, đến lúc bị chỉ trích thì đau khổ vô cùng cực. Mấy tháng nay, những nhân vật hào nhoáng trên ánh đèn sân khấu vô cùng đau khổ. Cái thật mà còn không thật, nói gì đến ánh đèn sân khấu! Họ không biết đó là ảo ảnh phù du. Họ rất vinh hạnh khi ngồi trên những chiếc ghế gameshow, khi không được ngồi ở đó thì họ vô cùng đau khổ. Người xưa thấy rõ “*hảo cảnh vô thường*”. Người ngày nay cho rằng “*hảo cảnh trường tồn*” nên bị đau khổ cùng cực.

Phật Bồ Tát, Thánh Hiền luôn cảnh báo, nhắc nhở chúng ta chân tướng sự thật để chúng ta biết rõ và không ngỡ ngàng. Bát khổ là:

1. Sinh khổ
2. Lão khổ
3. Bệnh khổ
4. Tử khổ
5. Ái biệt ly khổ
6. Oán tắng hội khổ
7. Cầu bất đắc khổ
8. Ngũ âm xí thành khổ: Năm âm là “*sắc, thọ, tưởng, hành, thức*”

Con người phải trải qua “*khổ đế*”. “*Đế*” là chắc thật, chắc khổ, không có gì thay đổi được. Nhưng không mấy người tin. Họ cứ nghĩ rằng vợ đẹp con xinh, nhà cao cửa rộng, hảo cảnh này sẽ mãi mãi trường tồn. Khi cả cơ nghiệp bỗng chốc sụp đổ, nhiều người chịu không nổi sự “*bỗng chốc*” đó nên tự vẫn. Đó là sai lầm.

Đức Phật đã thị hiện sự giác ngộ để cảnh tỉnh cho chúng ta thấy. Ngài vốn là Thái tử Tất Đạt Đa, có vợ đẹp con xinh, ở tại một quốc gia hùng mạnh, giàu sang. Thành Ca Tỳ La Vệ lúc đó là một quốc gia giàu mạnh, có cung điện bốn mùa. Mùa lạnh thì sống trong cung điện ấm áp. Mùa nóng thì sống trong cung điện mát mẻ. Thái tử nhận chân ra được đó không phải là cảnh thật. Sau 2500 năm đến nay, những cảnh đó bây giờ không còn. Tất cả hảo cảnh trong quá khứ huy hoàng của bao nhiêu thời đại các vị Vua bao nhiêu đời nay cũng đều không còn.

Đạo sĩ A Tư Đà – một bậc chân tu đã tiên đoán: **“Thái tử Tất Đạt Đa nếu ở đời làm Vua thì sẽ là một vị Vua toàn tài toàn đức, là một chuyển luân Thánh Vương, là Vua lãnh đạo các vị Vua. Nếu Thái tử xuất gia thì sẽ trở thành một vị Phật. Nhưng Thái tử sẽ trở thành một vị Phật”**. Vua Tịnh Phạn lúc đó nghe lời tiên đoán như vậy thì cho 500 lính hầu ngày đêm canh gác cẩn mật. Nhưng Thái tử Tất Đạt Đa vẫn vượt thoát khỏi lòng vàng bẻ ngọc đó để tìm đạo, sống một đời sống giải thoát. Ngài biết hảo cảnh đó là giả, là vô thường, thậm chí bất an vì ai cũng muốn dòm ngó và xâm chiếm công danh lợi lộc.

Chúng ta phải nhận ra, phải biết rằng vô thường là lẽ thường. Chân giá trị của học Phật chính là chỗ này. Không phải học Phật là để cầu bình an học giỏi, khỏe mạnh sống lâu, tề hại nhất là cầu giàu sang phát tài. Chúng ta chiêm nghiệm xem có đúng như vậy không? Nhiều người học Phật nhưng không học được chân giá trị mà chỉ tìm những giá trị ở ngoài da, lợi ích chỉ bằng sợi lông, hạt bụi, không đáng tính kể. Cái nhìn của người tu hành thì công danh phú quý lợi lộc chỉ là sợi lông, hạt bụi, không đáng tính kể. Người thế gian coi công danh phú quý lợi lộc là mạng sống, là hơi thở của họ cho nên họ bị đau khổ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải trân trọng thời tiết nhân duyên, chăm chỉ tìm ra chân giá trị của cuộc sống, từ nơi hảo cảnh vô thường này tìm ra chân thường. Đó là cầu đạo”**. Đơn giản là chúng ta biết sanh lão bệnh tử chắc chắn là khổ, không thay đổi được. Thầy rất tâm đắc câu này: **“Tử vong là kết quả cuối cùng của kiếp con người mà không ai có thể thay đổi được”**. Chúng ta phải nỗ lực tìm cầu sự chân thường trong vô thường.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta đem hết “đại hảo quang minh”, đem hết thời gian sống của chúng ta để hưởng năm dục sáu trần thì chúng ta đã hưởng hết một chút phước báu tu được trong đời quá khứ. Đây là một sự sai lầm.”**

Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta đừng hưởng thụ, đừng thỏa mãn trong năm dục sáu trần. Cả đời Ngài không hưởng thụ năm dục sáu trần. Ngài chọn **“tam bất quản”**, không quản tiền, không quản người, không quản việc. Ngài nói: **“Tôi đến thế gian này để hi sinh phụng hiến, không phải đến để hưởng lợi ích”**.

Người xưa đã làm được. Những vị anh hùng dân tộc của chúng ta đã đem máu xương của mình để hi sinh phụng hiến. Chúng ta cũng đang nghiên cứu, tìm hiểu về bác sĩ Đặng Thùy Trâm. Buổi Gala tổng kết sắp tới sẽ đầy cảm xúc và nước mắt. Không chỉ những bậc chân tu hành mà rất nhiều người bình thường trên thế gian vẫn làm được.

Người anh hùng Nguyễn Văn Bảy, quê lúa Lai Vung, Đồng Tháp vốn là một nông dân bình thường. Sau khi trở thành anh hùng trên trận chiến, Bác trở về quê sống một cuộc đời thanh đạm. Bác nói: **“Đất nước tôi ra nông là gặp anh hùng”**. Khi nào cần trở thành anh hùng thì họ là anh hùng. Họ không làm nô lệ cho danh vọng lợi dưỡng.

Cơm ăn áo mặc là **“cần có”**, như vậy là được rồi. Những thứ **“nên có, phải có, đáng được có, đáng phải có”** đều là phiền phức, không cần thiết chút nào. Người xưa nói rất đúng, người ngày nay không hiểu, cho rằng người xưa nói điều không cần thiết.

Hòa Thượng nói: **“Nhiều lúc tôi không biết là người ở nhà hay nhà ở người. Người ta ở nhà to, phải quét dọn một môi, thậm chí phải thuê người quét dọn”**. Người ta nghe đạo lý này nhưng không phục. Hòa Thượng nói: **“Ngay trong cuộc sống này, chúng ta không nên hưởng phước, phải không ngừng tích công bồi đức. Bạn hưởng hết phước rồi thì đến lúc tuổi già không còn phước”**.

Thầy đã từng giảng đề tài **“tái tạo phước báu”**. Khi chúng ta được nhận quà, chúng ta mang tặng người khác để tái tạo phước báu. Nhưng đạo lý này không thể xuyên thấu lòng người, người giàu sang càng không thể tiếp nhận. Có những việc rất đau lòng. Họ sẵn sàng tùy tiện bóc xén những sản phẩm của quốc gia để hưởng thụ, thỏa mãn năm dục sáu trần, kết quả rất thâm. Họ tưởng là họ đã an toàn nhưng đến lúc về già lại bị rơi vào vòng lao lý.

Ngày nay, chúng ta có một chút danh vọng lợi dưỡng, chúng ta hưởng hết lúc tuổi trẻ thì tuổi già thâm. Lời người xưa dạy không sai chút nào:

“Hảo cảnh vô thường”, cảnh tốt không bao giờ trường tồn mà sẽ thay đổi liên tục.

“Vi đạo tác thiện”, vì đạo mà làm ra sự tốt đẹp.

“Vi sở dục vi”, vì sự ham muốn ưa thích của mình mà tùy tiện làm.

Hòa Thượng nói: **“Có rất nhiều người giàu sang phú quý, thiếu niên đắc chí, trung niên đắc chí hưởng phước, lão niên đau khổ”**. Lúc còn trẻ, họ hô một tiếng thì hàng trăm người hầu hạ. Họ tận lực hưởng thụ. Khi về già họ sống rất cơ cực, mọi sinh hoạt cuộc sống phải tự lo, không có ai ở bên cạnh. Thảm cảnh đó rất thâm lương. Người nghèo đã quen sống trong cảnh nghèo nên không cảm thấy đau khổ. Người giàu quen với cảnh **“nhất hô bá ứng”** thì rất thâm.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải ghi nhớ giáo huấn này: Khi phước báu hiện tiền, vạn nhất không nên tận hưởng, phải nhớ lưu một chút về sau. Cho nên tuổi già có phước báu, đó mới là phước báu chân thật. Tuổi trẻ hưởng phước thì đó không phải là phước”**. Đạo lý này không mấy người hiểu. Nếu chúng ta hỏi nhiều thanh niên, người trẻ tuổi hiện nay: **“Khi có tiền bạn sẽ làm gì?”**. Họ sẽ trả lời: **“Tôi sẽ mua xe sang, sắm nhà đẹp, lấy vợ đẹp”**. Họ chỉ có tâm lý hưởng phước.

Hòa thượng nói: **“Khi còn trẻ, chính mình có thể lực, chịu một chút khổ, một chút khó khăn cũng không hề gì. Khi tuổi già sức lực suy yếu, trí lực kém cỏi, tất cả thể lực đều đã thoái hóa, vào lúc đó có người chăm sóc mới chân thật là có phước báu. Nếu muốn tuổi già có phước báu, không phải chịu khổ thì phải ghi nhớ, hiện tại không nên hưởng phước. Nếu hiện nay hưởng phước thì về già hối hận không kịp”**.

Nhiều người đang ở trong lao lý, chỉ mong có một mảnh vườn nhỏ để sống một cuộc đời cơm rau cháo nhạt. Họ ngồi đó nuối tiếc một cuộc sống bình thường. Vì họ từng mong muốn sống khác thường, mong muốn sống dị thường nên họ phải trả giá. Đó là kết quả của sự khác thường và dị thường. Sống bình thường rất đơn giản, dễ dàng.

Bác Sĩ Bành Tân nói về những người giàu sang, mỗi lần gặp họ lại thấy họ đi với một cô bồ mới. Khi họ trở về già, tất cả bệnh khổ đều xuất hiện. Họ đau khổ, sống không ra sống, chết không ra chết. Họ ân hận, nuối tiếc và hối hận nhưng không kịp.

Cuộc đời ngắn ngủi, sống chết vô thường. Hòa Thượng nói: **“Tu phước nhất định phải nắm lấy cơ duyên nhân sinh khổ đoản, sinh tử vô thường. Hôm nay chúng ta có tiền tài, không chừng ngày mai có thể không còn gì. Nếu bạn không biết tu phước, khi phước đã hết, trong A Lại Da Thức còn rất nhiều nghiệp bất thiện thì sau khi chết rồi, tùy theo nghiệp chuyển đi, bạn đến ba đường khổ lại càng thêm thê thảm”**.

Trong những tập nghiệp xấu ác mà chúng ta đã tạo, khi chết đi, linh hồn của chúng ta sẽ đi theo tập nghiệp mà chúng ta đã tạo. Hòa thượng nói: **“Bạn không thể nói bạn không tạo nghiệp! Có người nào mà không tạo nghiệp! Chúng ta ngày ngày tùy tiện tạo ba nghiệp thân, khẩu, ý. Hàng ngày, bạn giết thịt chúng sanh để ăn. Bạn nói ra những lời nói không thật, những lời nói bất tín. Vậy bạn có đang tạo nghiệp không? Ngạn ngữ có câu: “Hảo cảnh vô thường”. Không luận bạn có phước báu lớn cỡ nào, tài sản nhiều đến cỡ nào, bạn muốn giữ cũng không giữ được. Những thứ đó sẽ rời xa bạn. Khi những thứ đó rời xa bạn thì cái khổ liền đến. Tài sản là của năm nhà: Nước lụt, gió bão, lửa cháy, quan tham, con phản nghịch. Nếu bạn hết phước thì dù bạn có lập ngân hàng thì ngân hàng cũng sụp đổ. Chỉ có cách tích cực tu phước, tích cực tích công bồi đức, làm những việc giúp ích cho mọi người, đó mới là tài sản bền vững nhất còn lại. Cho nên nhất định phải giác ngộ! Khi còn trẻ hưởng nhiều phước quá thì đó không phải là phước. Tuổi già hưởng phước mới chân thật là có phước báu. Việc này chúng ta nhất định phải thấu hiểu!”**.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!